VI. évfolyam, 26. szám

1950 június 23

Ludas Matyi

70 fillér

KÉT VILÁG

Kasszával a HÁBORÚÉRT

Kaszával a BÉKÉÉRT!

Le a bürokráciával!

Amikor néhány héttel ezelőtt pályázatot hirdettünk a bürokrácia ellen, biztosak voltunk abban, hogy olvasóink szívesen fogják beküldeni ezirányú élményeiket. Hétről-hétre növekvő postánk azt bizonyítja, hogy nem csalódtunk. A „hivatalok packázásainak" legkülönfélébb példáit írják meg nekünk olvasóink. Sajnos, nincs helyünk arra, hogy valamennyi célbataláló pályázatot leközöljük s ezért arra kell szorítkoznunk, hogy csak az általános-érdekűeket adjuk közre. Arra kérjük tehát olvasóinkat, hogy bürokrácia-ellenes pályázatunkra elsősorban közérdekű irásaikat küldjék be s ezeknek, ha késéssel is, de helyet fogunk szorítani. A jelekből itélve pályázatunk még jónéhány hétig el fog tartani s így mindenkinek lehet még esélye arra, hogy az összesen 2000 forintot kitevő díjak valamelyikét kiérdemelje.

Nehéz egy menyasszonynak

Barátnőm esetét írom le, úgy, ahogy elmondta és számlákkal igazolta. Remélem, ezzel sok fiatal pár esküvő előtti szenvedéseit rövidítem meg.

Hosszú várakozás után elérkezett az esküvő ideje. Barátnőm vőlegénye hivatásos honvédtiszt és ilyenformán nem érvén rá az iratok után szaladgálni, barátnőmnek mindent egyedül kellett elintéznie. Mivel ő is dolgozik, igyekezett lehetőleg rövid idő alatt beszerezni az iratokat. Ám ez hiú remény volt. Bár az iratok, sőt az orvosi bizonyítványok is együtt voltak, az utolsó lépésnél majdnem eltévedt a bürokrácia erdejében

Az iratokat ugyanis bevitte az elöljáróságra. Mindössze húsz forint volt nála, hiszen mindegyik okmányra rá volt írva, hogy „Házassághoz díjmentes".

A második emeletről visszaküldték az utcára, három darab háromforintos okmánybélyegért. Szerencsésen újból feljutott. Fent szépen ráragasztották az okmánybélyegeket az orvosi bizonyítványra és átküldték a tisztiorvoshoz. Ott aláírták és visszaküldték. Aztán lepecsételték és közölték, hogy húsz forint lefizetése után ki is adják. De barátnőmnek ekkor már nem volt húsz forintja. Hazarohant tehát (körülbelül 15 perc), de mire visszatért (másik 15 perc), már nem engedték fel, letelt a hivatalos idő.

Másnap reggel előlről kezdődött az egész. Barátnőm lefizette a húsz forintot. (Óvatosságból ötven forintot vitt magával, hiszen díjmentességnél semmit sem lehet tudni.) Most átküldték az igazságügyminisztériumba felmentésért. Minden eshetőségre készen megkérdezte, hogy még milyen irat és mennyi pénz kell oda. Azt a felvilágosítást kapta, hogy újabb irat nem kell és huszonnégy forintot kell majd fizetnie.

Rohant a minisztériumba. Ott az illetékes tisztviselő egyszuszra még három iratot kért. Megadással sietett haza (35 perc) és bevitte. Az iratokat átnézték és átküldték egy másik szobába. Itt ugyancsak átnézték az iratokat és egy céduláva] visszaküldték. Azután aláhúztak piros ceruzával egy mondatot és visszaküldték a 2-esbe. Röpke félóra alatt három szobában is átolvasták a pirossal jelzett mondatot, míg végül elérkezett utolsóelőtti állomásához. Itt átírták a mondatot és visszaküldték újból az első szobába. Félórai várakozás után beszólították és a sok utasítástól szédült ara elé számlát tettek 36 forintról. Most már űzött vad módjára nézett körül és lesz ami lesz felkiáltással kiborította táskája tartalmát az asztalra. Lázas keresés után összeszedett harmincöt forint húsz fillért meg egy telefonérmét. Elhomályosult szemmel nézte az összeget és felajánlotta a rúzsát húsz fillér ellenében. „Kivételesen" jelszóval megkapta az iratot.

Kérdezem barátnőm és az ezután házasodó fiatalok nevében: miért nem lehet már az elöljáróságon pontosan megtudni, hogy milyen iratokat és mennyi pénzt kell vinni a díjmentes iratokhoz?

PATAK ÉVA
VIII., Baross-utca 127.

A BETEGLAP BETEGSÉGEI.

1.

Tízhónapos kislányom máról-holnapra súlyosan megbetegedett s az orvos azonnal kórházba utalta.

2.

Másnap a kedves nővér az irodába küldött, ahol aztán kérték tőlem az ilyenkor szükséges beteglapot.

3.

— Kérem ez nem jó, — mondta a tisztviselő.

— Hogyhogy? — kérdeztem meglepődve. — Hiszen egész friss, most váltottam.

— Akkor sem jó. Kórházi beutaláshoz beteglap kell, ez pedig „Biztosítási igazolvány", aminthogy rá is van írva.

4.

Kértem hát másnap az üzemben egy másikat.

— Ja persze, persze... igen... de nekünk nincsen más, menjen a körzeti orvoshoz, annak lesz.

5.

Következő nap elmentem a körzeti orvoshoz. Végre kaptam egy beteglapot. Elvittem az orvostól a gyárba (kitölteni), a gyárból a kórházba, a kórházból meg haza, mert kiderült, hogy az sem jó, mert betűi feketével vannak nyomva és nem pirossal, márpedig nekik csak olyan kell, amelyik piros, mert az szolgál családtagok részére. Menjek hát újból az orvoshoz és kérjek meggypiros színű beteglapot.

6.

Ujból a körzeti orvosnál.

— Hát kérem nekem csak az van, amit tegnap adtam. Másfajta nincs. Itt vannak, nézze. A rendelettel csak ezek érkeztek. Piros színű, amilyet Ön mond, nekem nem jött. Lehet, hogy még fog jönni, nem tudom. Mindenesetre tessék bejönni néhány nap mulva.

7.

Bemegyek néhány nap mulva, de a kívánt szín még nem érkezett meg. Közben egyik nagynéném meglátogatta a kislányt s a nővér panaszkodott neki, hogy már két hete ott van a beteg és még mindig nem visszük a beteglapot, pedig az kell, mert még a fejlapját sem tudják kiállítani.

8.

Szörnyen rösteltem a dolgot, magyarázok, mentegetőzök, hogy ez nem is olyan kis dolog, hiába, nem hisznek nekem. Mit csináljak? Végre egyik ismerősöm kisegít, megajándékoz egy érett-málna színű beteglappal. Ezt azután elvittem.

1. a gyárba, ahol dolgozom, kitöltetni, lepecsételtetni,
2. az utcabizalmihoz aláíratni (kétszer voltam ott, mert először nem volt otthon),
3. a tömbbizalmihoz aláíratni, lepecsételtetni,
4. végül a kórházba.

9.

No, hála Istennek, ezen is túl vagyok — gondoltam. Csakhogy a kórházban újabb meglepetés ért. Kislányomat közben átutalták egy szanatóriumba. Kellene tehát egy újabb beteglap, mert a kórháznak is kell egy, meg a szanatóriumnak is. Na, most honnan teremtsek még egyet? Az én orvosomnak még nincs, trafikban, Közértnél, tejcsárdában nem árulnak. Valamelyik ismerősöm fog majd megint kisegíteni, hogy ezt a „kis dolgot" végre véglegesen elintézzem.

Hegedüs L. István

Mákvirágok

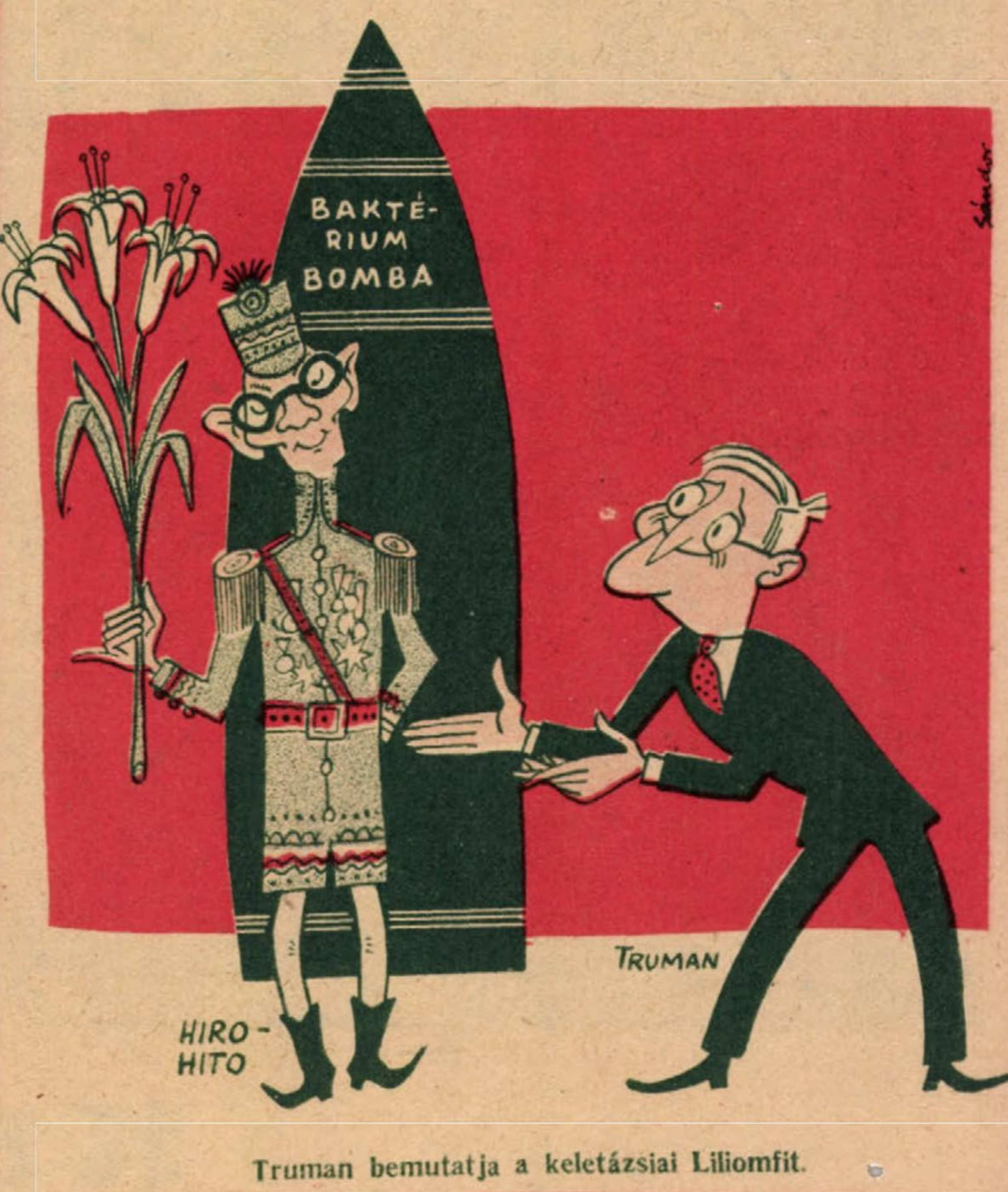
A plébános úr: Látod fiam, ez aztán a szép búzatábla!
A kulák úr: A plébános úr kedvéért hagytam nőni ennyi pipacsot, tudom, hogy szereti a virágot.

Volt SS-eket toboroznak az imperialisták a malájföldi harcokra

— Te, Fritz, itt nem úgy van, mint Auschwitzban volt! Ezek visszalőnek...

A Madách Színház mintájára

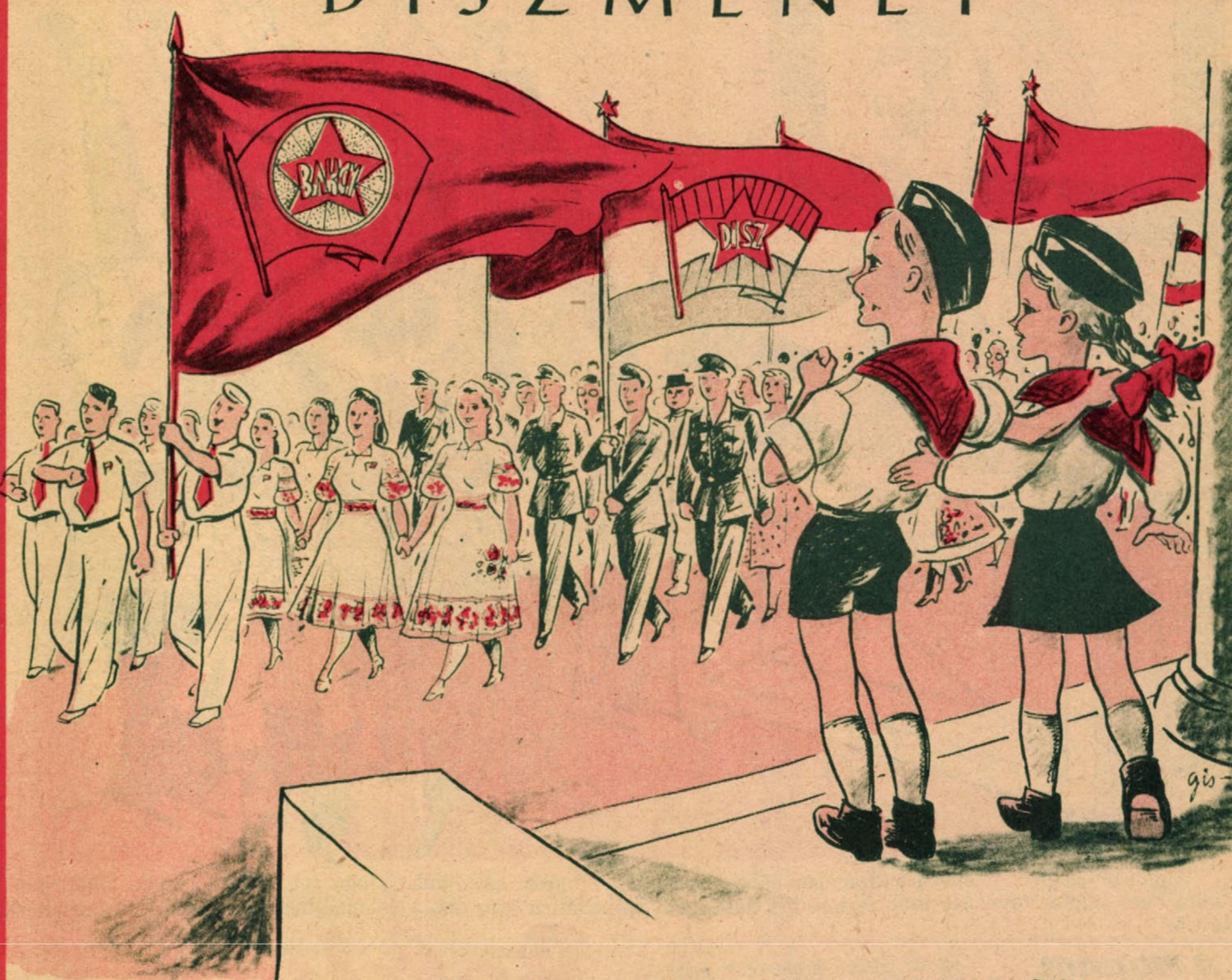
Truman bemutatja a keletázsiai Liliomfit.

TITO csodálkozik

— Micsoda munka ez, Rankovics?! Még mindig vannak irnitudók szabadlábon?!

DISZMENET

— Ez aztán a díszmenet, Pistike! Elől halad a Komszomol és követi a DISz!

Belgrádi történet

Két belgrádi munkás beszélget.

— Nem érheti már nagy baj a Titót, szaktárs.

— Miből gondolja?

— A sógorom unokaöccse szomszédjának a barátja tizenheted-lakáj Tito mellett. Az mesélte, hogy amikor Tito olvasta, hogy Franco golyóálló mellényt rendelt, mindjárt csináltatott ő is egyet.

— A mellény csak a mellet meg a hátat védi.

— Ez Titónak is eszébe jutott. Másnap rendelt magának egy golyóálló nadrágot is.

— Az még mindig nem ad teljes biztonságot.

— Az igaz, de aztán golyóálló zoknit csináltatott magának, golyóálló zoknitartót, golyóálló hózentrágert, golyóálló cugoscipőt és golyóálló kitüntetéseket.

— Ez mind szép, de a fejét még mindig eltalálhatják!

— Az igaz, de az már nem olyan nagy baj.

EGYSZERŰ

Kecskeméti barátommal, Kucserával találkoztam tegnap a Kálvin-téren.

— Hát te mit keresel itt? — kérdeztem.

— A Nyugati-pályaudvart, — felelte ő.

— A Kálvin-téren a Nyugati-pályaudvart?

Rejtélyes arccal hajolt hozzám:

— Megvan rá az okom.

— Na? — kérdeztem izgatottan.

— Nekem megmondták, hogy a Nyugati-pályaudvart a Marx-téren keressem, de ott olyan törmelékhalmaz, és porfelhő, annyi gödör és kőhalom van, hogy inkább átjöttem ide a Kálvin-térre, mert azt hallottam, hogy az már rendben van.

Egy hazatérő disszidens

— Idehallgasson, határőr úr! Nyócezer kilométert gyalogoltam odakint, munkát nem kaptam, éheztem, nyomorogtam, — ördög vigye el a dolgát, nem tudott engem lefülelni, amikor most két éve kilógtam?

Háziasszony: Az idén tíz kiló cseresznyét teszek el!

A kukac: Benne vagyok!

A dunsztosok az ágyban — a házigazda a spájzpolcon.

Mi az a röltex?

Irta: Szép Ernő

Megeresztettem a multkor egy tréfás kis cikket a Ludas Matyiban a **röltex** felől. Az volt benne, hogy hónapok óta töröm a fejem, mit jelenthet a **röltex**, amit annyi helyen látni kiírva Pesten, és hozzátettem, milyen hálás vagyok ennek a rejtelmes szónak, mert annyira foglalkoztatja az elmémet; nem gondolok a halálra, nem gondolok az életben elért sok keserű csalódásomra, és nem kutatom a csillagrendszerek törvényét, és a csillagrendszereket körülvevő végtelen fekete Űrnek a titkával se gyötröm magamat: csak a röltexre gondolok, éjjel-nappal azon töröm a fejem, mi lehet az a röltex.

Na most kérem levelet kaptam a Röltex vállalati propagandistájától. Kedves figyelmes levelet, (köszönöm) elmagyarázza benne, hogy a röltex a **rövidárú** és **lakástextil** szavakból van összeadva, illetve kivonatolva.

Ember, meggondolta Maga, mit cselekszik? Vagyis mit akar cselekedni velem?

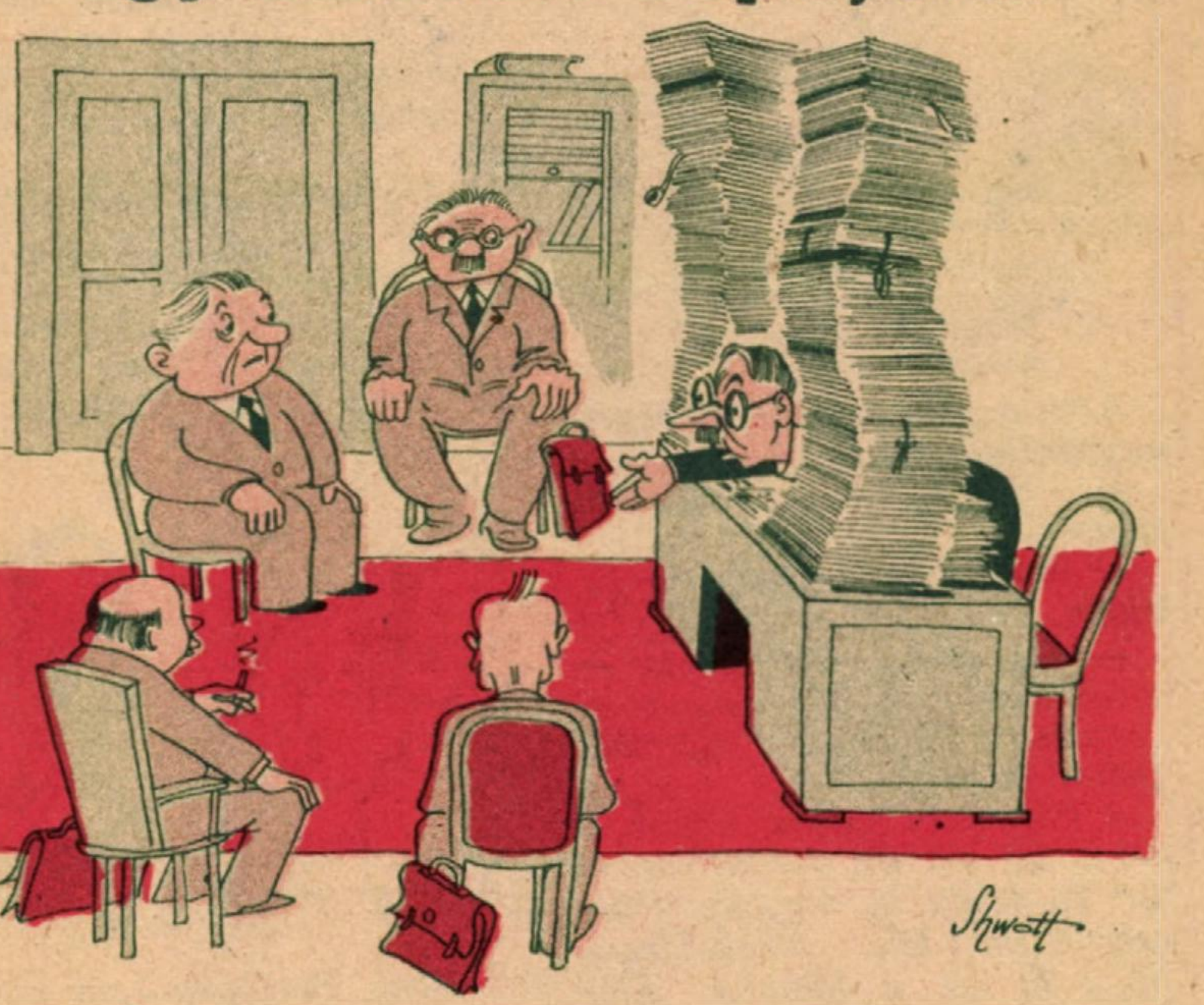
Hiszen megmondtam a cikkecskémben. Így nem haragszom a röltexre, sőt imádom; a röltexbe menekülök kinosabb és őrjítőbb problémák elől.

És most tessék, megoldja a rejtélyt, fölvilágosít, megmagyarázza a röltexet, vagyis elrabolja tőlem kedvenc fejtörésemet, ami százszor inkább szórakozás, mint szenvedés, visszalök a halálnak és az űrnek és annak a csúnya mazochista szenvedélyemnek. Így elalvás előtt mindig ifjúságom botlásainak az emlékével maceráljam magam.

De nem! nincs semmi baj! A felvilágosítás után is sűrű homály vesz körül, becsületszavamra most se tudom mi a röltex; gyárat értsek-e rajta, vagy boltot, vagy ha nem, ha anyagot, árut jelent a szó, mégis mit lássak magam előtt együtt a lakástextilből, rövidáruból, valamint a kelengyéből, maradékáruból, fonalból és kézimunkából, paplanból, zsákból, zsinegből és ponyvából. (A levál szerint ez is mind a röltex alá van rendelve.)

Könyörgök a Röltexnek, eszébe ne jusson mégjobban megmagyarázni, micsoda ő; maradjunk ennyiben kérem szépen, és én hadd törjem tovább a fejemet, az emberi kor legvégső határáig.

Egy bürokrata naplójából

— Mondtam már, hogy addig nem foglalkozhatom az üggyel, amíg az összes iratok nincsenek itt!

Bércsalók ha találkoznak

— Szevasz Franci, édes egy komám. Hogy-hogy ilyenkor utcán s nem a műhelyben?

— Hát izé, tudod, izé, szabadság, tartós szabadságon vagyok, hehehe...

— Értem pajtás, értem, kirúgtak.

— Nekem mondod, kérlekszépen? Pikkeltek rám. Nem tetszett a fülem, kirúgtak. Engem, aki saját magamat ellenőriztem. A művezető tőlem tanulta a saját aláírását.

— Nem jó, gyerek, így nem csoda, ha rájönnek.

— Na ja, nem csoda. De kérdem én tőled aztat, akkor is nem a lelkemre kellett volna beszélni előbb? Jól belémbeszélni az okos, magasztos elvtársi szavakat. És megbocsátani. De csak úgy a harmadik lebukás után kirúgni és a szememre hányni, hogy eddig hét pártban voltam mindössze...

— Ahogy mondod. Miért, talán én nem jogosan számoltam el a hozzám beosztottak százalékát magamnak? Szegénykék, úgyse tudtak volna mit kezdeni a pénzzel. Kis pipogya nyimnyámok voltak. Minek ilyen embereknek pénz? Míg én, barátom! Tudod mit összeittam naponta?

— Akárcsak én. Érdekes, hogy van valami hasonlóság köztünk, édes komám, már úgy lélekre, zuzára, mert különben a te orrod kék, az enyém meg piros.

— Na de szervusz, én arra megyek az izére, tudod magánügy.

— A, édes egy öregem, hiszen én is pont arra megyek. A feleségem macskáját megette egy kutya, vagy a kutyáját megette egy macska, khm... pörösködés... bíróság.

— Érdekes, én is a bíróságra megyek, izé, a szomszédom azt mondta, hogy a kecském olyan furcsán mekeg, én meg mondom, hogy ő meg makog és ebből lett az ügy... izé... khm... pörösködés...

— Nahát, ez már több a soknál, szóval nem elég, hogy kiléptetnek a gyárból, még a bíróságnál is macerálnak bennünket. Izé, majd makoghatunk és mekeghetünk.

— Na ja barátom, na ja. Gyakran már azt hiszem, hogy a sógoromnak van igaza, aki nyugodtan él és májusban is egy ezrest vitt haza.

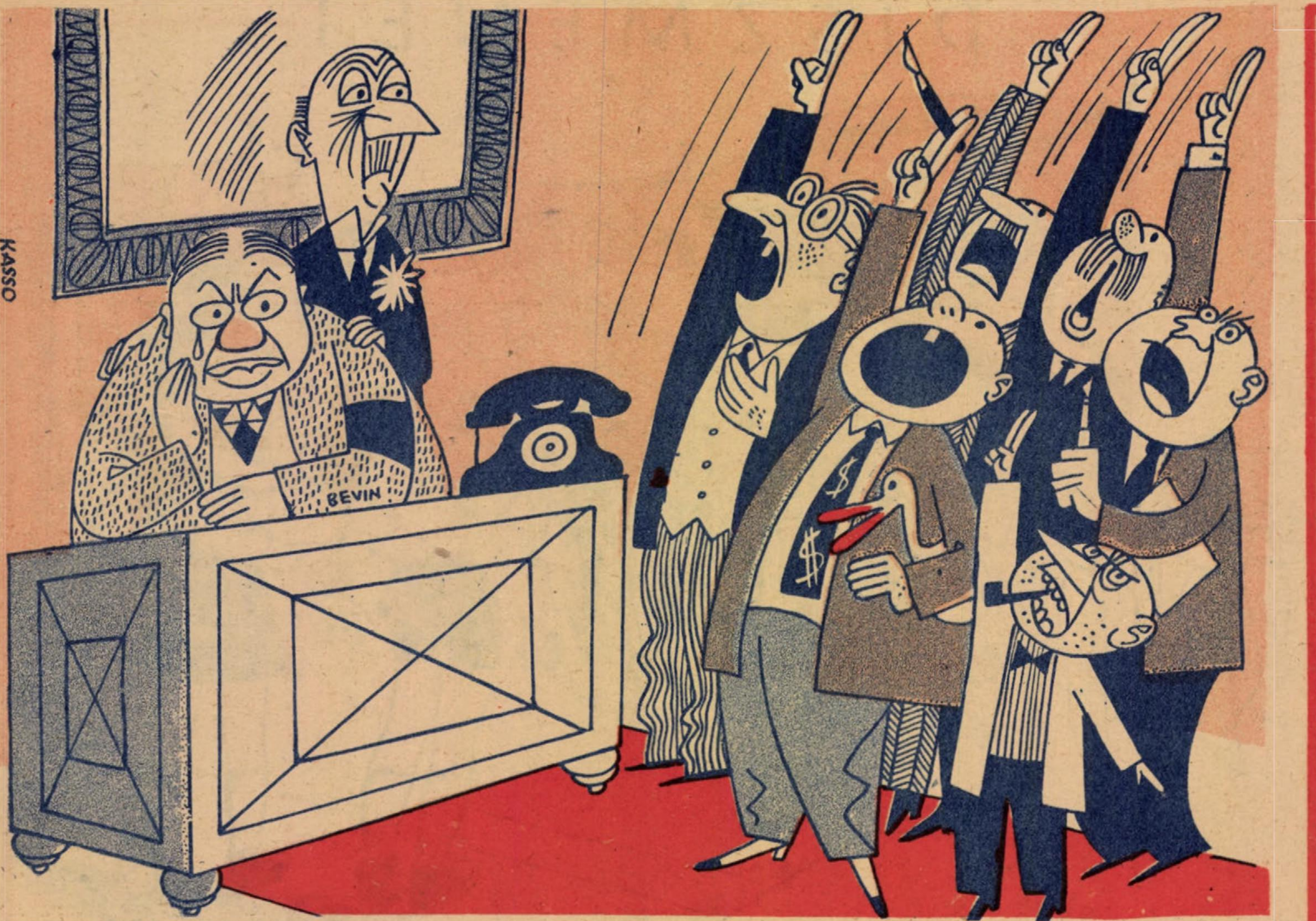
— Hogy csinálta? Milyen trükkel?

— Tisztességesen dolgozik. Semmi több.

— Érdekes, egy komám. Erre mi még nem is gondoltunk...

Nagy S. József.

A Reuter-hírügynökség berlini szerkesztője a Német Demokratikus Köztársaságban telepedett le

Angol főújságíró: Ezekben a kínos percekben vigasztalja önöket az a tudat, hogy mi, a Reuter-iroda többi tudósítói, John Peet keletre távozása után is töretlen hűséggel, lankadatlan kitartással és rendíthetetlen becsülettel hazudunk továbbra is.

Kis Kabaré

SCHUMAN: Csókolom a kezét-lábát.

BEVIN: Nagyon helyes.

SCHUMAN: Nem magának, hanem a Trumannak. Magának csak a kezét csókolom.

BEVIN: Az is jobb a semminél. Na mit hozott fiam?

SCHUMAN: Egy tippet.

BEVIN: Jó tipp?

SCHUMAN: Ccccc! (Súgva.) Háborúról van szó! Avval kapcsolatos!

BEVIN (csettint): Nem rossz.

SCHUMAN (súgva): Francia—nyugatnémet fegyverkezési csúcskonszern! Na?

BEVIN: ....! ....!! ....!!!

SCHUMAN (meghökkenve): Mit tetszett mondani?

BEVIN: Mondom..........! És ....!! És ....!!!

SCHUMAN: Kikérem magamnak! Menjen maga oda!

BEVIN (kirugja).

BEVIN TITKÁRJA: Mi az kegyelmes uram, már nem tetszik szeretni a háborút?

BEVIN (méltatlankodva): A háborút szeretem, de csak a szent háborút!

BEVIN TITKÁRJA: És mit méltóztatik szent háborún érteni?

BEVIN: Amelyiken mi keresünk, és nem a franciák meg a németek...

A Matolai

A kislányom már május végén megkérdezte tőlem:

— Eljössz a vizsgánkra, apuci?

— Majd még meglátom — feleltem.

— Ott lesz a Matolai is — tette hozzá csábító hangon. — Legalább látni fogod a Matolait. Biztos ott lesz.

A kislányom egyike annak a két embernek, aki polihisztornak tart (a másik én vagyok), tehát szégyeltem tőle megkérdezni, hogy ki az a Matolai. Elég furcsa, hogy a kislányom, aki elsőosztályos tanuló, ismeri, én meg nem.

Ravaszul megkérdeztem az egyik kollégámat:

— Te, ki is tulajdonképpen az a Matolai? Már úgy értem, hogy hol van jelenleg... Nem jut hamarjában eszembe.

— Érdekes — mondta zavartan a kollégám. — Hirtelen nekem se jut eszembe.

A feleségemtől is megkérdeztem óvatosan:

— Te fiam, ki is az a Matolai?

— Az, aki ott lesz a vizsgán — felelte a feleségem. — Évi mondta.

— De ki az?

— Azt nem mondta, én meg szégyeltem tőle megkérdezni. Mit kell a gyereknek tudni, hogy ilyen egyszerű dolgokat nem tudunk. Valami híres ember lehet, úgy gondolom. Biztos idősebb bácsi, mert nagy tisztelettel beszélnek róla a gyerekek.

Elérkezett a vizsga napja. Eredetileg nem akartam elmenni, mert dolgom lett volna, de a híres Matolai kedvéért elmentem. Muszáj volt elmennem, mert már éjszakánként felriadtam álmomból és elkezdtem töprengeni: Ki az a Matolai?

Megkezdődött a vizsga. A falak mellett papák és mamák ültek és jobban drukkoltak, mint a gyerekek.

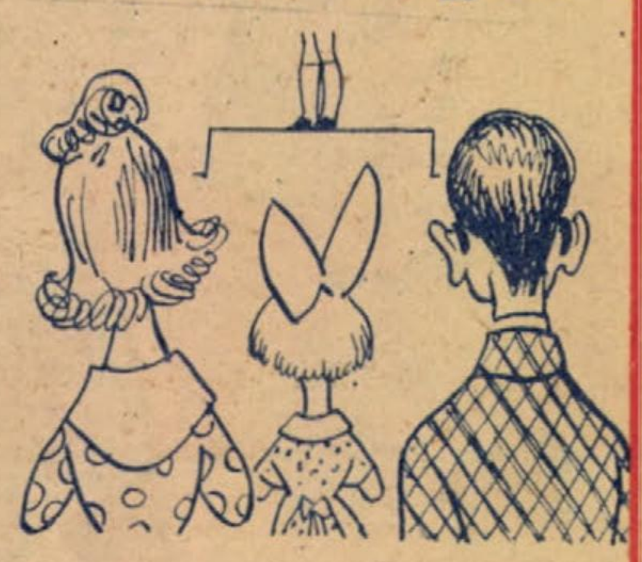
— Vajjon mikor jön a Matolai? — súgtam a kislányom fülébe.

— Már itt van — súgta vissza. Áha! Az a bajuszos ember ott az ablaknál mindjárt gyanus volt nekem! Az lesz a híres Matolai!

— Ügy-e bajusza van a Matolainak? — súgtam a lányom fülébe.

— Nincs — felelte határozottan a lányom. — És nem is lesz.

Itt abba kellett hagynunk a

társalgást, mert pisszegni kezdtek. Ott volt az igazgató néni, a párhuzamos osztály tanító nénije meg az énektanító néni is. A vizsga remekül ment, a kislányok úgy olvastak és számoltak, mint a vízfolyás. Aztán szavaltak. Egy szép pirosruhás kislány lépett fel a dobogóra.

— Nézd, apukám — súgta a fülembe izgatottan Évi. — A Matolai!

Egy világ dőlt romba bennem.

— Ez az a híres? — súgtam mérgesen fülébe. — Dehiszen ez éppen olyan kislány, mint te vagy!

— Dehogy olyan — súgta vissza. — Ennek sztahánovista az apukája!

(g. m.)

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ

Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.

Felelős kiadó: GOLÁCS ERNŐ

Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.

Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon 143—012, 143—017.

Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda NV.
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.

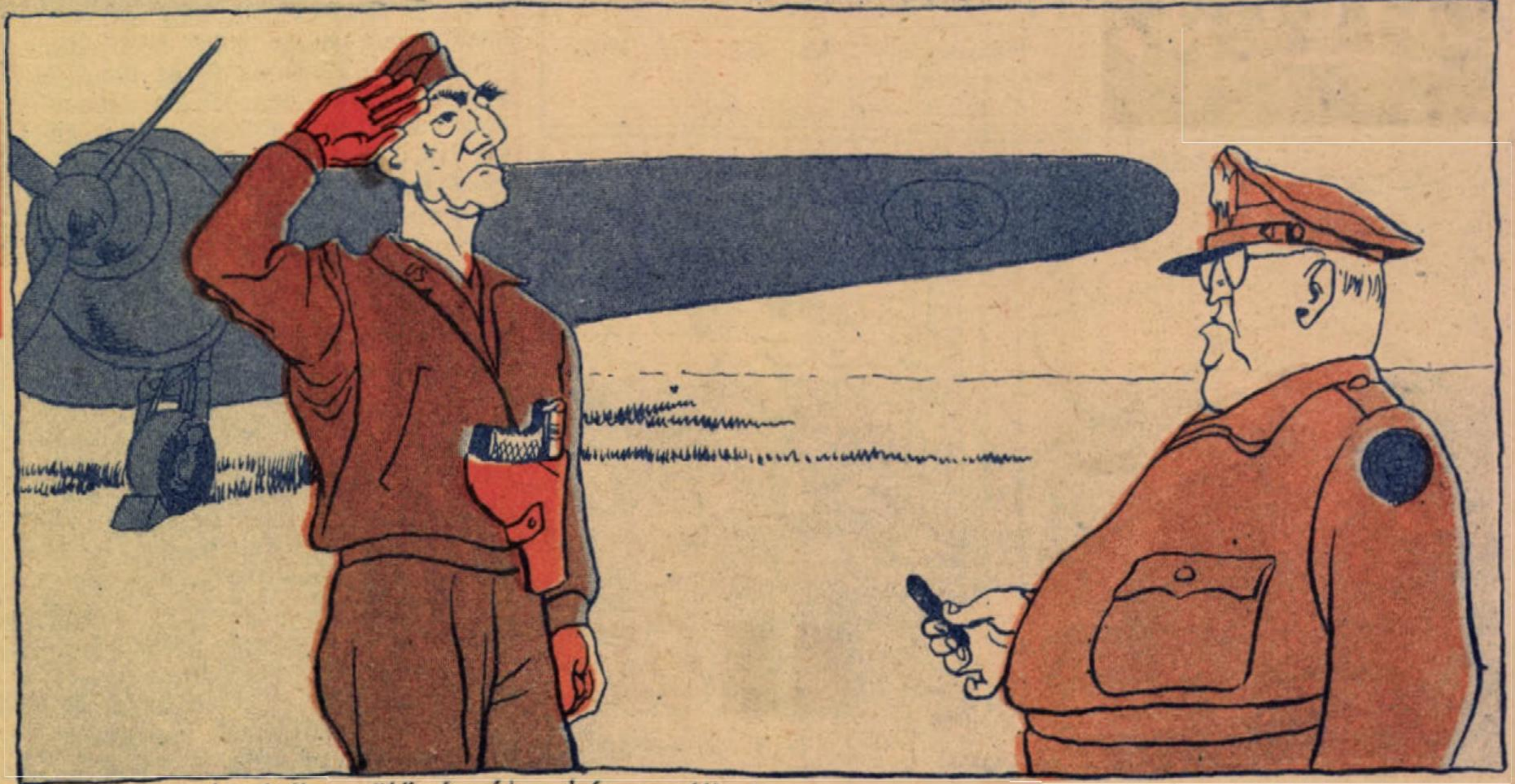
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

Boldog aratás

— Vagyok olyan kulák, mint te,
Vágok olyan arcot, mint te!

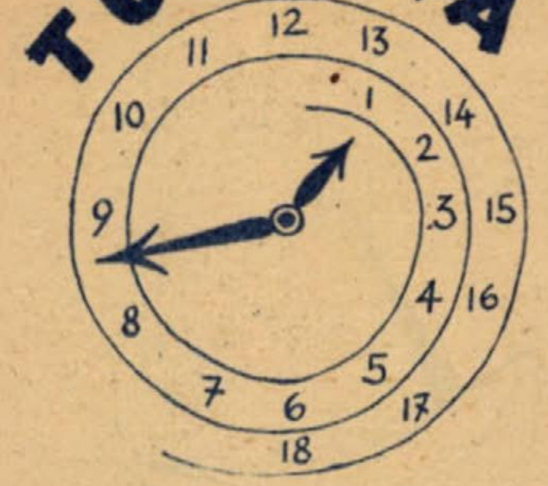
Samu pilótái

— A civil-repülőgép útra készen áll, őrnagy úr, csak azt tessék még közölni, hogy hová tévedjünk el!

(Krokodil, Moszkva)

TÚLÓRA

Az anyagkönyvelésben a Szuhanek-csoport két dologról volt nevezetes: a) ott semmi sem készült el határidőre, b) ők tudtak a legszívhezszólóbban sírni egész Közép-Európában. Ezt a kettőt aztán olyan ügyesen variálták, hogy aki betévedt a szobájukba, pillanatok múlva a részvéttől fuldokolva nyelte a sós könnyeket, és elfelejtette megkérdezni, hogy tulajdonképpen mi is van azzal a kétheti restanciával?

Ha reklamálni jöttek, Remegényi — miközben nikotinmarta reszkető ujjaival füléhez emelte a szivarját és lemondó mozdulattal igyekezett rágyujtani a telefonkagylóra — elhaló hangon nyöszörögte:

— Látják emberek, a kimerültségtől már azt sem tudom, hogy mit csinálok! Csak az vigasztal, hogy úgy sem bírom sokáig, mert rövidesen belepusztulunk ebbe mindnyájan. — És olyan tekintettel nézett maga elé, mint aki már a saját sírját állja körül.

Ha a reklamáló erre sem fakadt sírva, vagy ha az osztályvezető jött, akkor Szuhanek röntgenleleteket vett elő a fiókjából:

— Tessék megnézni — hörögte — akkora vesekövet szereztem a túlfeszített munkától, mint egy gyermekfej!

Főosztályvezetői látogatás esetén letépte magáról az inget és végigtapogatta kiálló bordáit, kiöltötte a nyelvét, kiforgatta a szemeit és az aranyerére hivatkozott. Ha a minisztériumból jöttek ellenőrizni, akkor Pirike, a gépírónő is csatasorba állt és a zokogástól fuldokolva rebegte el, hogy a vőlegénye szakított vele, mert a rengeteg robottól 15 kilót fogyott.

Ha valakit még ezekután is rávitt a kőszive megkérdezni, hogy tulajdonképpen miért is nem készült el a két héttel ezelőtt esedékes munka, akkor miként a görög sorstragédiák kórusa, vádlóan zengte az egész csoport: „Mert nem kapunk túlórát!" És hogy mikor lesz kész? Természetesen majd ha túlórát kapnak. Hogy miért nem megy zavartalanul a munka? Természetesen azért, mert állandó jövés-menés, telefoncsengés, ajtócsapkodás és harcizaj mellett képtelenség dolgozni, ellenben a túlóra az igen: csend, nyugalom, a légy sem pisszen. Egyszóval: túlóra, túlóra és túlóra.

Egyik reggel aztán a Szuhanek-csoport túlórakeretet kapott.

Nézzük meg, miként fest Szuhanekéknél a túlóra.

Szín: a hivatali helyiség este 8-kor. Csend, nyugalom, hangulatvilágítás. Szuhanek és Remegényi elmerülten sakkozik, Hlavács Népsportot olvas, Pirike pullovert köt, közben halkan dudol. A levegőben kellemes kávéillat.

SZUHANEK: Sakk.
REMEGÉNYI: Na ne vacakoljon, és ha én ide lépek?
SZUHANEK: Akkor meg a futóval sakk.
HLAVÁCS: Meg kell őrülni! Már megint azt a süket Paszulyka II-t teszik be balszélre, hisz az úgy fut, mint akinek lúdtalpa van!
SZUHANEK (hivatalos hangon): Kérem Hlavács kartárs, minket nem érdekel a Paszulyka II. lúdtalpa, mi sakkozunk!
PIRIKE (feláll és Hlavácshoz lép, a készülő pullóvert a vállához próbálja): Ne mozogjon Hlavácskám, Tivi pont ilyen széles mint maga, de lehet, hogy egy kicsit szélesebb!
SZUHANEK (hivatalos hangon): Pirike kérem, ne zavarjon bennünket, mi sakkozunk. Inkább számítsa ki, hogy az eddig teljesitett túlórák után mennyi jár fejenként.

Egy ideig csend.

SZUHANEK: Milyen remek ez a csend! Hogy az embernek mennyivel jobban fog ilyenkor a feje!
KEMÉNY (elvtárs, főosztályvezető észrevétlenül belép): Szuhanek kartárs, maguk nem túlóráznak?
SZUHANEK (iszonyú zavarban): Izé... de igen...
KEMÉNY: Hát akkor miért nem dolgoznak?
SZUHANEK: Hát... ha most dolgoznánk... akkor nem maradna munkánk délelőttre...

A fegyelmi bizottság előtt Szuhanek sakk-rajongásával védekezett: hogy otthon nem tud sakkozni, mert a felesége zajos egy kissé. A bizottság elnöke maga is sakkszerető ember volt és ez abból is kitűnik, hogy azonnali hatállyal felfüggesztették Szuhanek kartársat, hadd hódoljon ezentúl zavartalanul nemes szenvedélyének. Sőt Remegényi személyében partnerről is gondoskodtak a számára...

Németh Zoltán

Csatavesztés Bürokráciában

Megalakultak a helyi tanácsok.

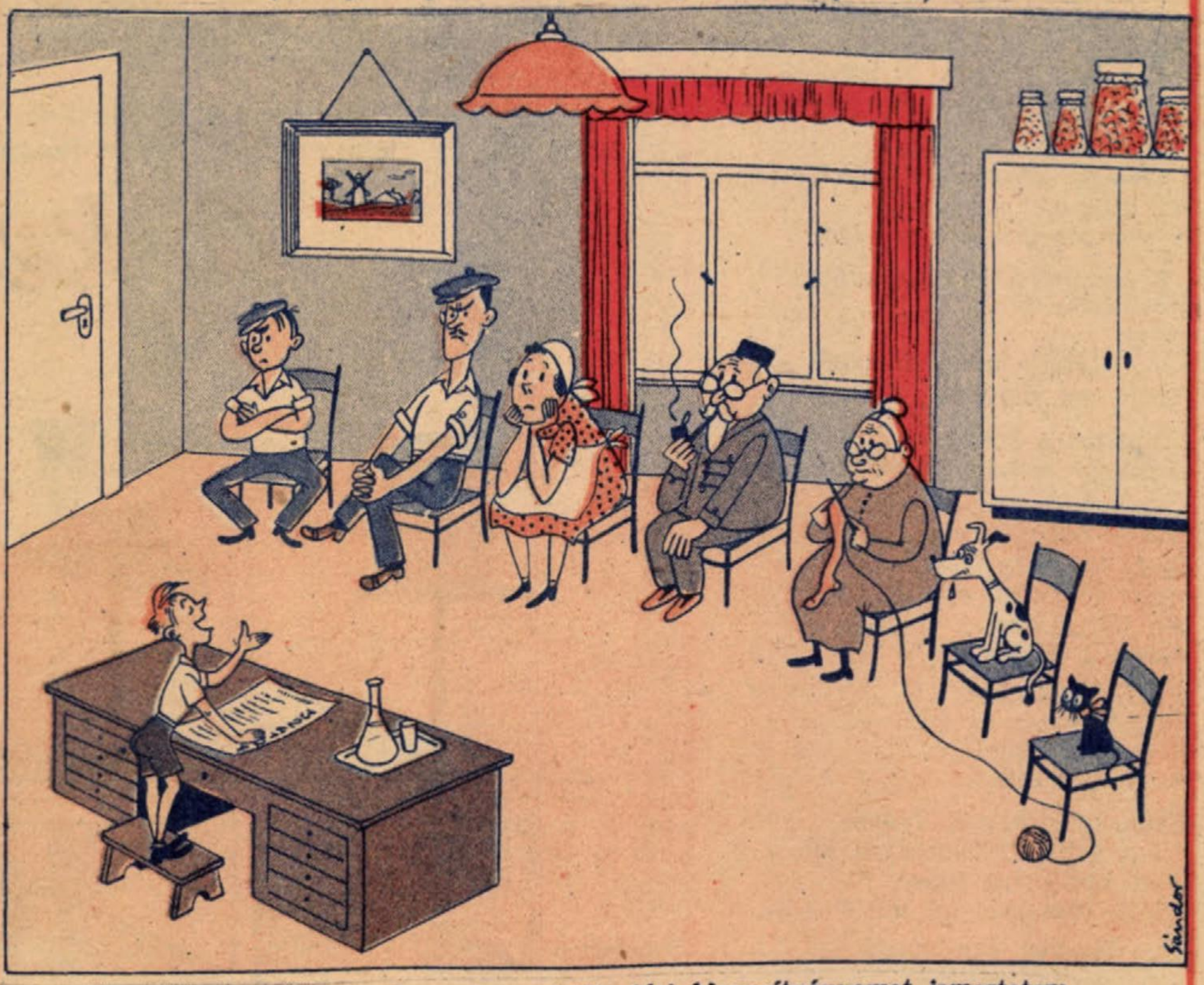
Szabadtéri divatbemutatók lesznek

— Most pedig néhány szép esőkabát-modellt mutatunk be!

Megmagyarázom a bizonyítványomat

(Bizonyítványosztáskor, Karinthy Frigyes nyomán.)

— Hölgyeim és uraim, mielőtt idei bizonyítványomat ismertetem, engedjék meg, hogy ahhoz néhány magyarázó szót fűzzek...

SZEMLE

V. MASSZ és M. CSERVINSZKIJ

A reménytelen

Fordította: **Tóth Eszter**

A költő szól: „Egy érdekes
költeményt írok én ma,
mit olvasni majd érdemes,
mert olyan lesz a téma,

minőt nem írtak mindeddig.
A nagy, tartalmi mélység
úgy rendítsen meg mindenkit,
hogy ezt-azt jól megértsék!"

Lakát nagy lépttel szegdeli
s egy félceruzát szétrág...
de nem írhat, míg nem leli
az időszerű témát!

Két óra múlt... nincs téma még
annyi se, mint egy csíra,
meddő elméje néma rég,
nem zenget húrt a líra...

De ím: a világ szórni kezd
az ablakon át holmi neszt!

Nevetés hallszik: új s örök...
a sétatéren zsong a nép,
s víg csapatban kis úttörők
dalolva mennek arra épp.

Egy színház épül odalent,
daruk csikorgó hangja száll,
ütemes zajjal tégla cseng
és rácsap gyors habarcskanál.

Busz, gépkocsi dudálva hajt,
a forgalom kering,
de költőnk nem bír semmi zajt,
csendet áhít megint.

Redőnnyel zárja ablakát,
s minden reteszt betol,
ám témája, a várvavárt,
még mindig nincs sehol!

Már csügged s érzi: itt a vég
és meggörnyed alatta...
De hopp! Hisz' Balzac ihletét
kávéivástól kapta!

Iszik hát ő is feketét,
biztos hatást ér el majd
két csésze... és ha nem elég:
akár néggyel is felhajt.

Megissza mind a feketét,
látja a kanna fenekét,
csak témát nem lát szeme még.

Kihordó friss ujságot hoz,
megzörgeti az ajtót,
de költőnk abban nem lapoz,
mert rühelli a sajtót, —
mit néki cikk, riport meg hír,
ha őróla egy sort se ír!

S a lapot, át se futva,
dühösen vágja sutba.

És téma nincs... ó, jövel, transz!
De hopp! Hiszen Anatole France
ha írásművet költött,
tudjuk: pongyolát öltött!

S hogy írni bírjon valahára,
költőnk pongyolát húz magára

s ujúlt erővel gondol a
versére, agya felfő,
ám hiába a pongyola!
A kellő téma nem jő.

De hopp! Valaki, egyszer rég,
úgy írt verset, hogy lába
az asztal alatt beleért
egy forróvizes tálba!

S a költő szól: „Jó ötlet ez!
Most megy majd jól a munka!
Az ihlet frissen csörgedez,
ha lábam vízbe dugva
ülök le...
                    így...
                         most már hiszek!
Múzsám ölébe felvesz!
Pongyola... kávé... lábvizek...
Mi más kell még egy vershez?

Tőlük lehet hát várni, ó,
a témát: lábaimtól!"
De fölharsan a rádió
a szomszédban és így szól:

„A csúcseredményt új brigád
teljesítette túl..."
majd:
          „Háborúról prézsmitált
ismét egy angol úr..."

Fölpattan a költő erre
s átkiált, a falat verve:

„Vessetek a zajnak véget!
Verset írok! Csöndet kérek!
A költői, szép világba
most lendültem épp át,
ám hiába, mert e lárma
elűzte a témát!"

Elhallgat a rádió,
csöndben van az éter,
ül a költő, kábító
nagyságú eszével.

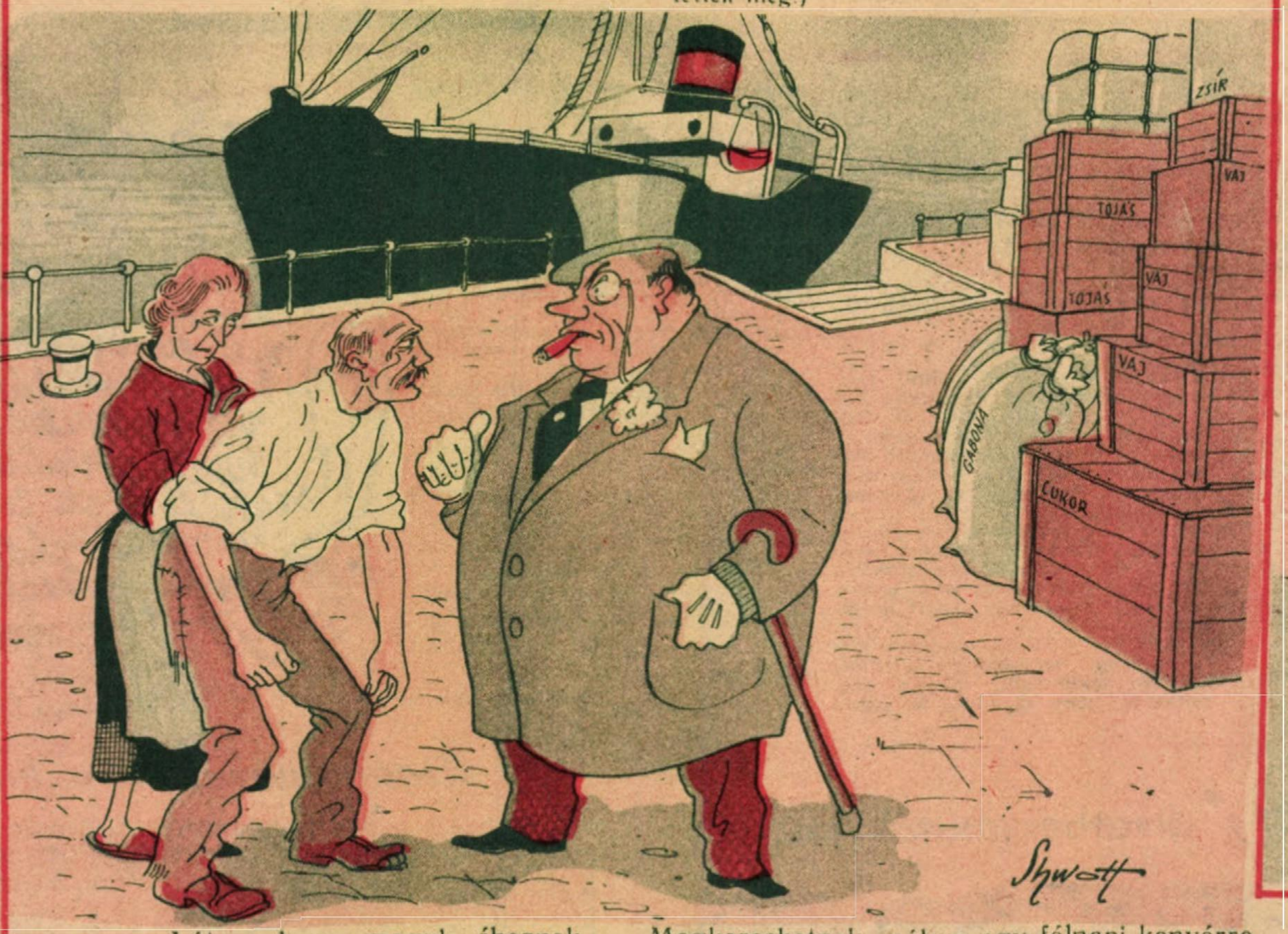
Téma után hévvel vágyva
fel is ül, mert bántja bús kín,
törökülésben az ágyra,
mivel, mondják, így tett Puskin.

Zárt ablakát, négy falát
lepi vakság, némaság.
Így marad e költő végül
lábvizével, téma nélkül.

az ötödik hadoszlop felett

Jó ember

(Amerikában nagymennyiségű élelmiszert semmisítettek meg.)

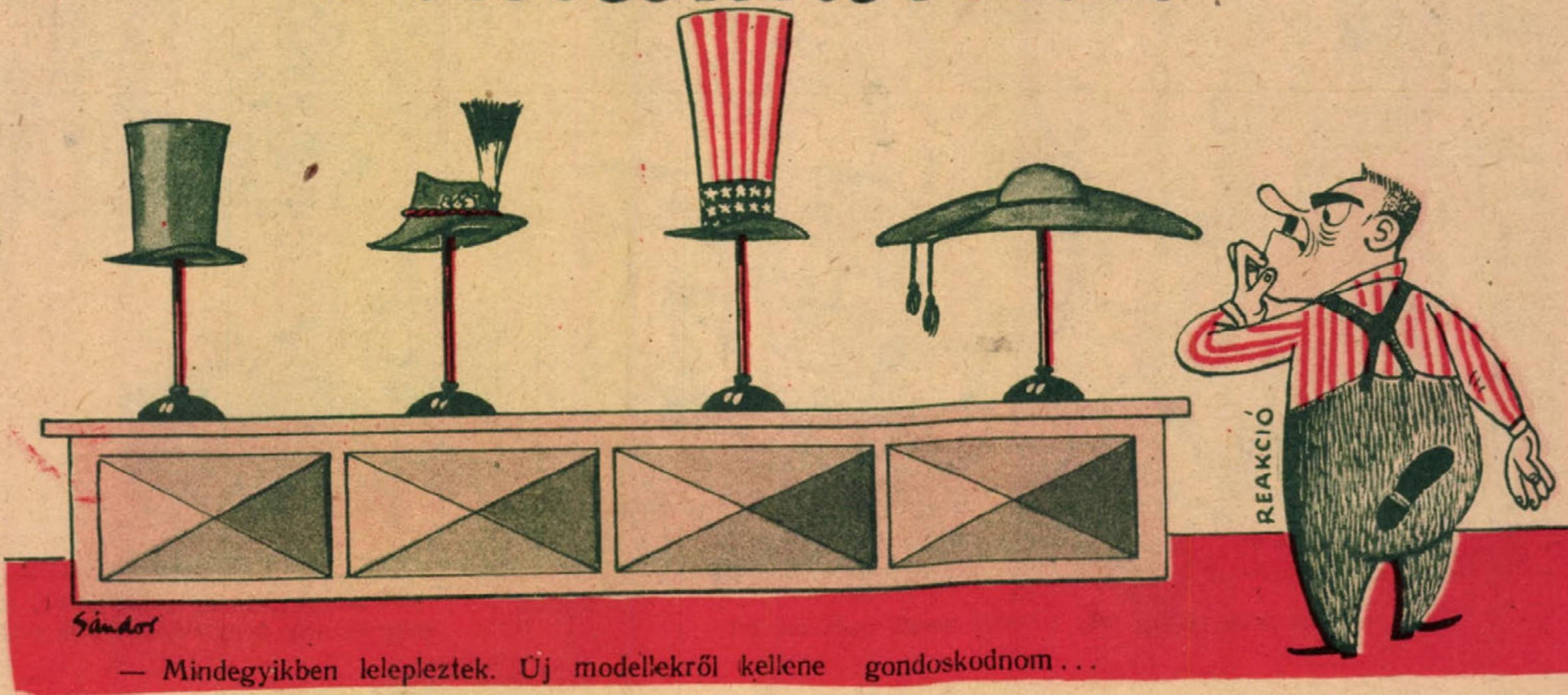

— Látom, hogy maguk éheznek... Megkereshetnek nálam egy félnapi kenyérre valót! Ezeket az élelmiszereket kell a tengerbe dobálni...

Késő bánat

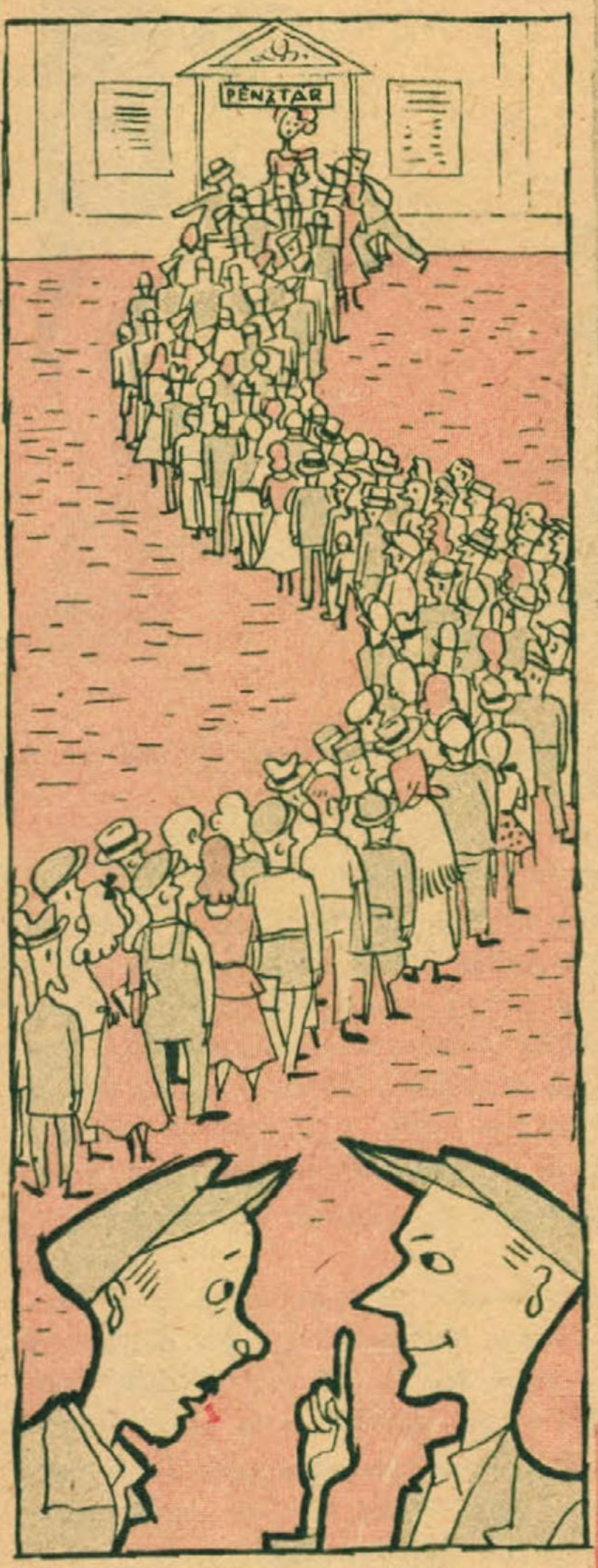
A kelléktárban

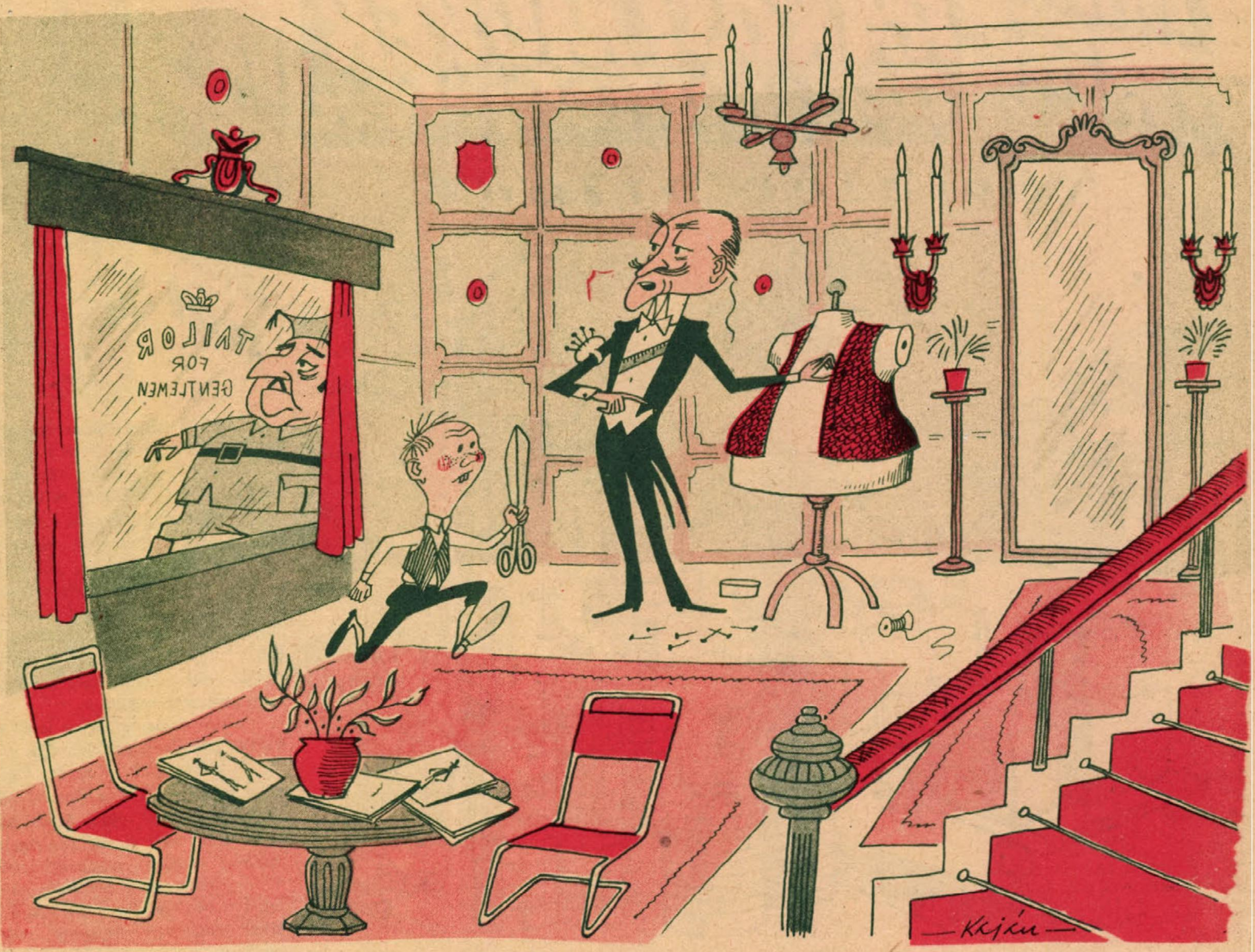
— Mindegyikben lelepleztek. Új modellekről kellene gondoskodnom...

Franco golyóálló mellényt rendelt Londonban

Ez aztán a siker!

— Gratulálok elvtárs, hogy sikerült jegyet kapni a „Páris lángjai"-hoz. Hogy csinálta?
— Egyszerűen: még a „Diótörő"-né! kezdtem sorbaállni.

— Szaladj fiam a golyószóróért, jön a Franco próbálni . . .

JOGOS KIVÁNSÁG

— Ilyen apró embertől, mint én vagyok, elég lesz ötven fillér is, ettől a nagy darab embertől meg kérjen egyötvenet!

Tanulj tovább!

Csugari Sándor — hatholdas újgazda különben — nyugodttermészetű tanyasi ember, jól megrágja az ételt, mielőtt lenyeli és jól megrágja a szót, mielőtt kiköpi. Szóval kevésbeszédű ember.

Van ennek a Csugarinak egy fia is, most végezte a nyolcadik általánost, színhetesre.

Hát valamelyik nap beállít Csugariékhoz a plébános úr. Komóttá teszi magát, cigarettára gyújt, aztán megkérdi:

— Mi van, Csugari fiam?

— Semmi különös — von vállat Csugari. Várja, hadd jöjjön ki a pap a farbával. Hogy mit akar.

No, nem kell sokáig várnia.

Egyet-kettőt krákog a pap, aztán kimondja:

— Nem érdemes a gyereket tovább taníttatni, Csugari fiam.

— Hm — mondja Csugari és nagyot szív a pipájából.

— Nincs annak értelme, Csugari fiam — veri a vasat a pap.

— Hm — mondja újfent Csugari.

— Pénzbe kerül az a sok tudomány! Azt mondják, pár fillért számít csak a kollégium, többe kerül a gyerek ellátása itthon. De az a pár fillér is pénz ám!

Csugari egy darabig nézi a pipája füstjét, aztán azt mondja:

— Maga tudja, főtisztelendő úr. Ez a maga dolga. Én nem akarok belebeszélni.

A papnak felcsillan a szeme. Ez már valami!

— Meg ugye — mondja tovább — kell a dolgos kéz itthon, a ház körül. Lukszus az, a gyereket az iskolába küldeni. Csugari fiam.

— Úgy történjék minden, ahogy főtisztelendő úr akarja — bólint engedelmesen Csugari. — Én ugyan nem szólok bele, hogy jövök én ahhoz.

A papnak szinte dalol a szíve, No hiszen derék ember ez, ez a Csugari, lám csak, lehet ennek a fejivel beszélni, hiába mondták, hogy felvilágosult, értelmes ember.

— Derék ember maga, Sándor — mondja a pap és lesi a Csugari képit, örül-e a dolognak. Hogy most már Sándor.

— Hát igyekszünk, főtisztelendő úr, igyekszünk — mosolyog szerényen Csugari.

Egy hét múlva az utcán szembetalálkozik Csugari a pappal. Már messziről nyujtja a kezit a plébános úr.

— No, mi van a gyerekkel, Sándor?

— Hát azt bizony beirattam a gimnáziumba.

— Hová?

— A gimnáziumba. Az egy olyan középiskola, bent a városba.

— Megáll az eszem! Hát milyen ember maga?! Még nincs egy hete, hogy mondtam magának: Nem érdemes tanulni! Nincs annak értelme! Inkább dolgozzék az a kölyök! Oszt maga csak bólogatott rá, helyeselte minden szavamat!

— Az igaz plébános úr, — bólint szeliden Csugari — de én azt hittem, hogy a maga fiáról van szó.

Gergely Miklós

Ketten egy színházi plakát előtt

= Ez úgylátszik rólunk szól, Huba úr!
— Miért, maga is földbirtokos volt?
— Nem, kéremszépen, én bércsaló vagyok.

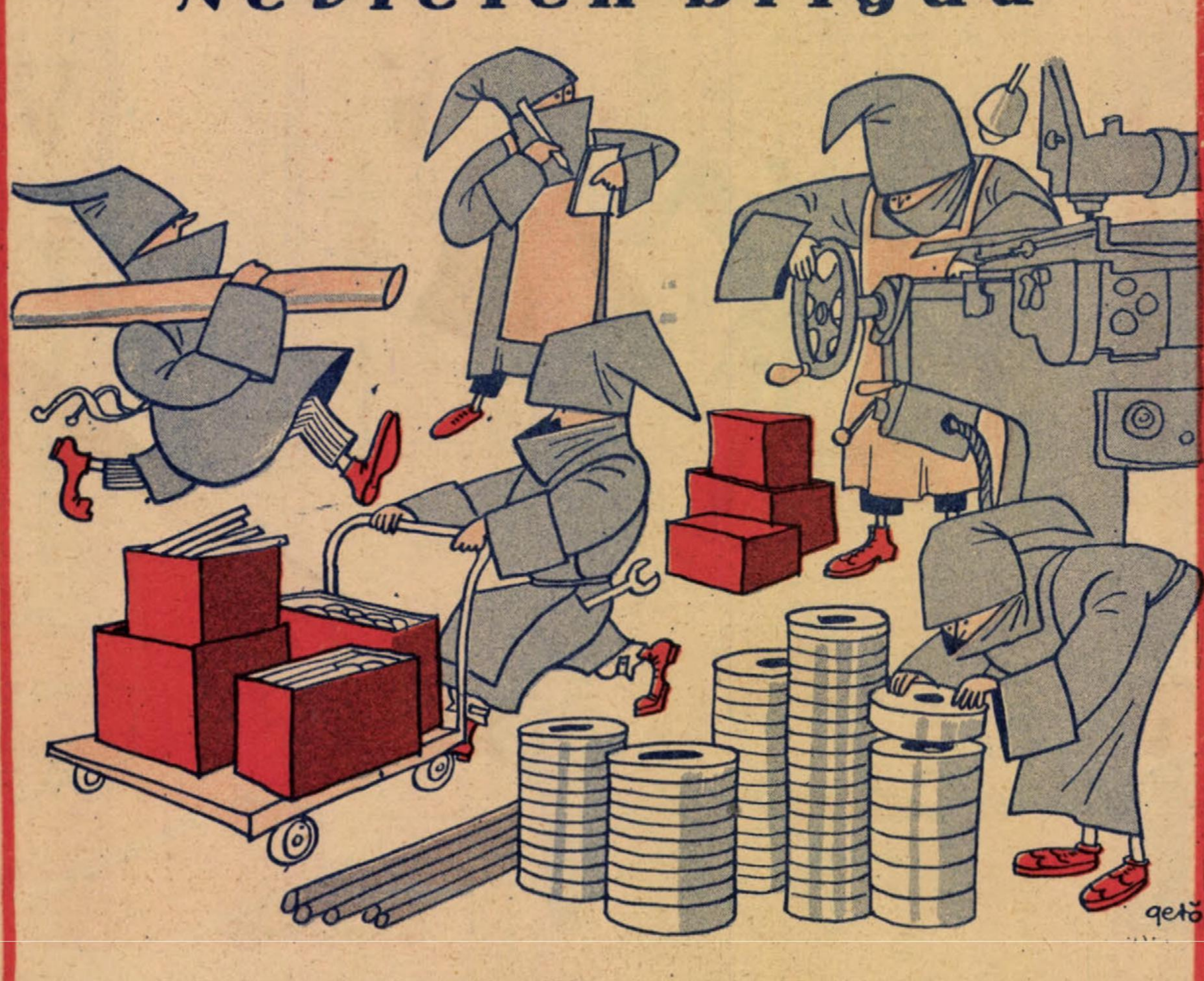
Új állatok az Állatkertben

— Nézd anyu, egy vadpulóver!

Ludas Matyi a RÁKOSI MŰVEK tanműhelyében

Névtelen brigád

Nem véletlen, hogy a képen serényen dolgozó fiatalokat Anonymus-kosztümbe öltöztettük, bár Béla király névtelen jegyzőjének különben vajmi kevés köze van a brigádhoz.

Egyszerűen arról van szó, hogy a brigád mindaddig névtelennek nevezi magát, míg vállalásuk teljesítésével jogot nem szereznek arra, hogy brigádjukat a munkásmozgalom egy harcosáról nevezzék el.

Mire a lap megjelenik, a rajzoló által csuklyával felruházott fiatalok biztosan teljesítik tervüket és azután már új néven szerezhet dicsőséget a jelenleg névtelenül, de szorgalmasan dolgozó brigád.

Utazás a mult és az iskola között

Valaha régen, ifjú koromban, sokat elméláztam egy divatos nótán, amely a következőképen kezdődött:

Pesten jártam iskolába, kuk!
Térdig jártam a rózsában, kuk!

Bevallom, én e dalból egy kukkot sem értettem, pedig, mint látható, minden sorban van belőle legalább egy. Nem értettem ezt a rózsában való gyaloglást, mivelhogy abban nekem semminemű részem se volt, noha Pesten jártam iskolába, méghozzá tanonciskolába, kuk. Lehet, hogy ott már csak a tüskéket tárolták s abban valóban térdig jártunk, lévén tanárunk rendkívül erélyes férfiú, gátlásnélkül osztogatván a pofonokat. „Úriember" volt ő s szemmeláthatóan úgy érezte magát, mint a korpa közé keveredett disznó, miért is, ha mérges volt, majd megevett bennünket.

Nem csoda hát, hogy mély megilletődéssel számolok be a Rákosi-művek tanműhelyének iskolájáról, amely nemcsak ragyogó tisztaságával és szépségével, de az ott tapasztaltakkal is azt bizonyította, mekkorát fordult nálunk a tanoncoktatás szempontjából is a világ. Éppen feleltetés folyt, de inkább baráti beszélgetésnek nevezhetném. Talán csak azért nem, mert baráti beszélgetés során ritkán kap az ember olyan értelmes és pontos feleleteket, amelyek ott elhangzottak.

Elvtársam, a rendkívül szimpatikus pedagógus valósággal záporozta a kérdéseket a tanulókra s az oktatás menetét jóformán egyetlen hibás válasz sem akasztotta meg. Jómagam is beültem a padba az egyik ifi mellé s fokozott érdeklődéssel hallgattam a megelevenedő történelmet:

— Mikor volt a Dózsa-féle felkelés? Mik voltak az előzményei? Mik lettek a következményei?

S egyszer csak azon kaptam rajta magam, hogy természetellenesen kicsire húzom össze magam, lapulok az előttem ülő tanuló mögött. S átkoztam könyelműségemet, amellyel pont a legkarcsúbb ifjú derekát választottam fedezékül. Sietek kijelenteni: nem azért, mintha a feladott kérdések riasztottak volna meg. Hiszen, ha régi tanulmányaim során illetékesek mindent el is követtek, hogy térdig járjak a butaságban, kuk! — azóta tudok már egyet-mást, hála a győztes világnézetnek, amely nemcsak felszabadított, hanem nevelt is. De — mint a régi huszárló, aki trombitahangokat hall — hirtelen visszavedlettem a régi, megnyomorított lelkű emberkévé.

Csak pillanatokig tartott az egész s talán csak azért, hogy mellettem még jobban kitűnjön az igazi tudás áldásaiban részesülő, új szellemben nevelt, nyílt tekintetű felszabadult fiatalemberek és tanárjuk szép nagy harmoniája.

Milyen kár, hogy nem ma járok iskolába, kuk...

Darvas Szilárd

A virágnak megtiltani nem lehet...

A szerelem szép dolog, főként kellemes s tizenhattól mittudomén meddig, beleesnek kicsinyek és nagyok egyaránt. Nem csoda, hogy a tanműhely fiatalsága is megérezte, hogy itt a tavasz, eljött a nyár is és munkaidő alatt is gyakran örültek a fiúk, hogy nemcsak fiúk vannak a világon. Sőt a lányok sem bánkódtak, hogy két nemre oszlik az emberiség.

Ilyen körülmények között nem csoda, hogy egyikük-másikuk levélbe öntötte hő érzéseit és munkaidő alatt megindult a galambposta ide-oda, onnan-ide, hadd teljék kellemesen az idő.

Hogy aszongya az egyik levél: „Édes Maca, csak nézlek, ahogy gyúrod az ipart, aszt te rám se nézöl, pedig jobban bírlak, mint a focit. Igazán nem tudom mit eszel a Mufurcon, három szettben összeaprítottam ping-pongban." És így tovább. Erre a lány annyit válaszolt, hogy mégjobban belemerült a munkába, hiába, nem szerette a lógósokat. Márpedig a levél írója többet foglalkozott fogalmazással, mint az esztergapaddal.

A másik levél viszont, amiben egy Rózsika nevű leányzó öntötte ki érzelmeit, ilyeneket mond:

„Kedves Malac, örülök, hogy tetszem neked. Te is tetszöl nekem, csak azt nem szeretem, hogy olyan csúnyán fujod az orrod. Az este gyere föl a kultúrba, van egy jó szerep. Te leszöl a nagyapám." És így tovább.

Így állt hát a szerelmi levelek ügye munkaidő alatt, míg Gereczi elvtárs, a tanműhely ifititkára le nem csapott és az olthatatlan szerelmesek levelezését át nem helyezte munkautáni időpontra. De hát a virágnak megtiltani nem lehet s a fiatalság most a szemmel való levelezésre tért át, hiszen egy okos szempillantás, kedves kacsintás, édes mosoly szebben beszél, mint száz szerelmes levél s amellett a munkában való buzgóságát sem hátráltatja.

N. S. J.

MINDENBEN TÚLTELJESÍTENI

Mostanában ebéd után gyakran kerül az asztalra gyümölcs is, azonban fenti két evőrekorder megijedve a tányérokra osztott gyümölcs szerény mennyiségétől, ijedten szaladt le a konyhába a főszakácshoz. Az óriási láda cseresznyét látva, rögtön megnyugodtak. Ám azonnal akcióba is léptek s könyörtelen szigorral közölték a főszakáccsal:

— Szakács néni kérem, nekünk ezt a három láda cseresznyét tessék ebéd utáni adagnak kiutalni!

FOGADOM...

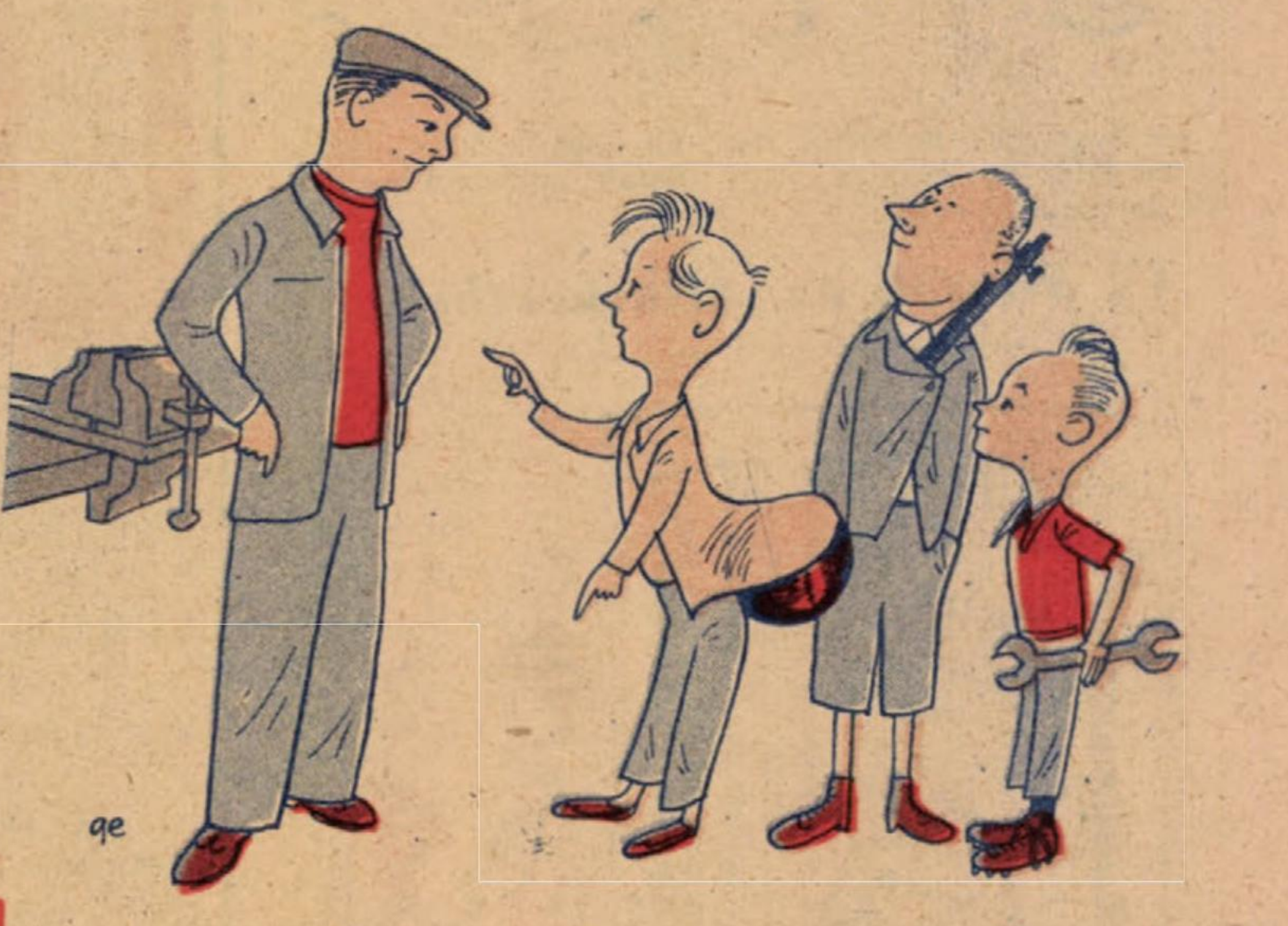

Ez a szőrös férfiú alig tizenhatéves, jó elvtárs, kedélyes fickó, csak a borotválkozást utálja. Amikor az Ifjúsági Kongresszusra küldöttnek jelölték, egyik szitista föl is szólalt: „Minden rendben van veled Jóba elvtárs, de egy kommunista ifinek nem szabad állandóan hatnapos szakállal járkálni." Mire fölállt a szakálkedvelő Jóba és a következő izgalmas bejelentést tette:

— Én, a szakállszeretetéről közismert Jóba Ferenc, fogadom, hogy ezentúl mindig tükörsimára borotvált képpel fogok járkálni.

Ezt a fogadalmát Jóba elvtárs állítólag annyira betartotta, hogy naponta legalább egyszer nemcsak az állát, hanem a fejét is végigborotválja.

Ócskavasat keresni jaj de jó!

Ócskavasból is lehet jó vas, traktor és gép és a gyárban is van egy telep, hol a régi lomok között sok jó ócskavas akad. A fiatalság ezt általában örömmel veszi s képünk éppen azt ábrázolja, amint egy kisebb brigád ócskavaskeresésre indul, s utána természetesen focizni, hiszen nincs kellemesebb dolog, mint munkaidő alatt labdát rúgni.

A multkor, amikor az egyik brigád éppen ócskavasat keresett s közben a hatodik gólt rúgta, megkérdezte őket egy arra haladó srác:

— Mi az, ti a délutáni partiban dolgoztok?

— A fenét, — válaszolt az ócskavas-csapatkapitány, — mi a mostani partiban rúgjuk be a hetedik gólt.

JÖVŐ HÉTEN: Ludas Matyi a Lemez és Furnérgyárban